

Mor, dotter och psykisk sjukdom

Stämningen är uppsluppen redan på tåget mot Stockholm, men den 14-åriga dottern är uppmärksam. Mamman verkar vara sprallig och ungdomlig, drar några opassande skämt och släpper loss, men samtidigt är det något med hennes röstläge och rörelsemönster som inte riktigt synkar. Och dottern verkar inte uppskatta sin mammas upptåg, hennes oro blir allt starkare medan mammans ansikte snart får ett både spänt och slapt uttryck. Lite skevt. Det synkar inte riktigt heller.

– Håller du på att bli snurrig? frågar dottern som känner igen symtomen.

Mamman, spelad av Josefin Neldén, gör en lysande och trovärdig insats som sjuk i psykos utan att spela över. Vi får se när den tunna, logiska hinnan bryts sönder och hon får intryck som för henne blottar ett annat spel som pågår bakom hennes rygg. Små obetydliga signaler som i mammans värld får enorm betydelse för att förstå vad den här andra verkligheten går ut på. Hur hon ska hantera Djävulens illusioner.

Dialogerna mellan mamman och dottern är också osynkade, de talar förbi varandra som om vi skulle förklara för någon att himlen faktiskt är blå medan den andre påstår att himlen egentligen är en banan. Det är inte ens samma begreppsvärld och ändå är våra utsagor lika verkliga för var och en av oss. Dottern såras av mammans ord, hon går sönder när hon måste lämna mamman på sjukhus samtidigt som mamman förnekar sin dotter i tron att det som händer är hennes svek. Psykiatrivården skildras inte heller som särskilt munter.

En sådan berättelse är svår att avsluta, det blir ju inget färdigt, inget avklarat. Att sluttexterna bara börjar rulla vore outhärdligt om inte filmens första sekunder hade varit,

då Maria Bäck och hennes mamma pratar med varandra om sin Stockholmsresa som filmen blir en gestaltning av. Då blir ändå slutet hoppfullt.

Hans Karlsson

Psykos i Stockholm

Regi: Maria Bäck

Distribueras av: Triart Film